

# Књига пророка Данила – сто педесет и седма

## *Разоткривање пророчке симболике Кира у Књизи пророка Данила*

Jeff Pippenger

2024-03-25

У првом стиху десетог поглавља обавештени смо да је то била трећа година Кира, али у првом поглављу обавештени смо да је Данило живео, или остао, само до прве године Кира.

И Данило оста до прве године цара Кира. Данило 1:21.

Две године је Кир у суштини савладао заједно са Даријем Мидјанином; стога је то била његова трећа година, али је уједно била и његова прва година.

У трећој години Кира, цара персијског, откри се ствар Данилу, који се звао Валтасар; и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме ствар, и имаде разумевање виђења. Данило 10:1.

У пророчком смислу, Кир се уводи у Даниловој првој и последњој визији. Прво поглавље Књиге пророка Данила, као што је већ изложено у претходним чланцима, представља првог анђела из Откривења, четрнаесте главе. Када се први анђеол препознаје у пророштву, он поседује сва пророчка обележја сва три анђела из Откривења 14. Три корака вечног јеванђеља, представљена у првом анђелу, јесу: „бојте се Бога“, „подајте Му славу“, јер „дође час суда Његова“.

Пошто су се Данило и тројица достојника „бојали Бога“, изабрали су да одбаце вавилонску исхрану и остану вегетаријанци. У визуелном испиту који је уследио, Данило и тројица достојника „прославили су Бога“ својим здравим изгледом, насупрот онима који су јели вавилонску храну. После три године, наступио је „час суда“ када их је Навуходоносор испитао и установио да су десет пута мудрији од свих вавилонских мудраца.

Три корака вечног јеванђеља такође су представљена у завршном поглављу Данила као процес посредством којег умножавање знања очишћује, убељује и испитује оне који се сматрају одговорнима за светлост која је запечаћена укинута у време краја. У првом поглављу Данила, као и у последњем, препозната су три корака првог анђела, који обухвата сва три анђела. Пошто је прво поглавље вечно јеванђеље првог анђела, друго поглавље Данила представља другог анђела из Откривења четрнаест, где је представљен испит лика звери или обличја Христовог, као што је то било у другом испиту у три корака првог поглавља.

Пошто прва и друга глава Данила представљају првог и другог анђела из Откривења четрнаест, трећа глава и проба на пољу Дури представљају поруку трећег анђела, са њеним упозорењем да се не прими жиг звери. У првој глави Данила помиње се прва година Кирова, а у десетој глави, која је Данилово последње виђење, Кир је представљен својом трећом годином; али знамо да је та трећа година његова прва година, јер је Данило остао само до

прве године Кирове.

Стога је Кир символ прве године која обухвата три године. Он је символ поруке првог анђела. Кирова прва година спомиње се у последњем стиху Данилове прве визије, а затим поново у првом стиху Данилове последње визије. Важно је препознати пророчки симболизам Кира, и ми најпре утврђујемо да он представља поруку првог анђела. Ово се пророчки може установити чињеницом да Данило његову трећу годину означава као његову прву, али још важније, то је одређено првим указом који је он објавио.

Борба коју је Гаврило водио с царевима Персије у десетом поглављу, односила се на довођење Кира до тачке на којој ће истрајати и објавити прву од три уредбе, које би омогућиле Јеврејима да се врате и поново саграде Јерусалим и храм. Трећа уредба означила би почетак пророчанства о две хиљаде и три стотине година, које се окончало када је трећи анђео стигао 22. октобра 1844. године. Трећа уредба представљала је трећег анђела, и стога је прва Кирова уредба представљала долазак првог анђела 1798. године. Кир представља првог анђела, и из тог разлога, у књизи Даниловој његова прва година представљала је три године.

Stoga Kir predstavlja „vreme kraja“, jer je upravo dolaskom prvog anđela (Kira) 1798. godine nastupilo „vreme kraja“ i knjiga proroka Danila bila je otpеčaćена. Veruje se da ime Kir potičе od staropersijske reči „Kūruš“, koja znači „sunce“, u spoju s elamskom rečju „kursh“, što znači „presto“, ukazujući na vezu s kraljevskim autoritetom ili vlašću. Isaija se такође osvrće na ove Kir ove osobine.

Који говори о Киру: Он је пастир мој, и извршиће сву вољу моју; и говорећи Јерусалиму: Бићеш саграђен; и храму: Твој ће темељ бити положен. Овако вели Господ помазанику своме, Киру, кога држим за десну руку, да покори народе пред њим; и опасаће се бедра царева, да му се отворе двокрилна врата; и врата се неће затворити; ја ћу ићи пред тобом, и криве путеве исправити; разбићу врата од месинга, и пресећи преворнице гвоздене; и даћу ти благо таме и сакривена богатства тајних места, да познаш да сам ја Господ, који те зовем по имену твојему, Бог Израилев. Ради Јакова, слуге свога, и Израилља, изабраника свога, позвах те по имену твојему; дадох ти име, премда ме ниси познао. Ја сам Господ, и нема другога, осим мене нема Бога; опасих те, премда ме ниси познао; да би познали од истока сунчаног и од запада да нема другога осим мене. Ја сам Господ, и нема другога. Исаија 44:28–45:6.

Kir je predstavljao Hrista, jer je bio Gospodnji „pomazanik“ i nazvan Božjim „pastirom“, koji gradi Jerusolim i polaže temelj hramu. On je taj koji je povezan s otvaranjem zatvorenih vrata, kao što je Hristos Onaj koji otvara i niko ne zatvara, i zatvara i niko ne otvara. A Kiru se daju „blaga таме i skriveno bogatstvo тајних места“. Kir ispunjava nekoliko putokaza na liniji reformnih pokreta.

Он означава време краја, када долази први анђео, када се књига Данилова распечаћује и тада настаје умножавање знања које долази из „блага таме и сакривеног богатства тајних места“. Та „блага таме и сакривено богатство тајних места“ сачињавају „темељ“ који се „зида“, и

„храм“, који треба да буде „положен“. Христос, који је био предзнакован Киром, јесте Господњи „помазаник“, као што је Христос био помазан при Своме крштењу. Стога Кир није само долазак првог анђела, него је он и други анђеоло који оснажује првог анђела када силази, као што је Свети Дух сишао када је Христос био помазан. Двадесет другог октобра 1844. године Христос је отворио врата или „капију“ у Светињу над светињама, која је била капија што је била затворена. Кир такође означава долазак трећег анђела.

Kir је први анђео, и први анђео поседује све елементе сва три анђела. Kir је време краја 1798. године, када је први анђео stigao. Kir представља 11. август 1840, када је порука првог анђела била оснажена (pomazana). Он представља дело полагања темеља, као што је представљено изradом карте из 1843. године у мају 1842. Он представља изградњу храма, будући да су две групе биле раздвојене при првом разоčаранју 19. априла 1844, и он представља друго раздвајање при великом разоčаранју 22. октобра 1844.

Све прекретнице реформног покрета милерита биле су предображене Киром, те стога и те прекретнице такође предображавају прекретнице покрета сто четрдесет и четири хиљаде. Покрету милерита претходили су знаци за које је Христос указао да ће претходити историји милерита.

„Пророштво не само што предсказује начин и циљ Христовог доласка, него износи и знаке по којима људи треба да знају када је он близу. Исус је рекао: ‘И биће знаци на сунцу, и на месецу, и на звездама.’ Лука 21:25. ‘Сунце ће потамнети, и месец неће давати светлости своје, и звезде небеске пашће, и силе које су на небесима покренуће се. И тада ће угледати Сина човечијега где иде на облацима са великом силом и славом.’ Марко 13:24–26. Откривалац овако описује први од знакова који ће претходити другом доласку: ‘И би велик земљотрес; и сунце поста црно као врећа од кострети, и месец поста као крв.’ Откривење 6:12.

„Ови знаци су били посведочени пре почетка деветнаестог века. У испуњењу овог пророштва догодио се, године 1755, најстрашнији земљотрес који је икада забележен.“ Велика борба, 304.

Знаци који су најавили Други долазак отпочели су непосредно пре 1798. године, 1755. 1798. година означила је завршетак ропства духовног Израиља у духовном Вавилону, за које сестра Вајт учи да је било прасликовано дословним ропством дословног Израиља у дословном Вавилону, које се окончало на крају седамдесет година ропства, када је Кир ушао кроз отворена врата и заузео Вавилон, и убио Валтазара.

„Данас је Божја црква слободна да приведе довршењу божански план за спасење палог људског рода. Током многих векова Божји народ трпео је ограничење својих слобода. Проповедање јеванђеља у његовој чистоти било је забрањено, а најтеже казне погађале су оне који су се усуђивали да не послушају заповести људи. Као последица тога, велика Господња морална виноградска њива била је готово сасвим незапоседнута. Народ је био лишен светлости Божје речи. Тама заблуде и сујеверја претила је да избрише познање истините религије. Божја црква на земљи била је заиста у ропству током тог дугог

раздобља немилосрдног прогона, као што су и синови Израилјеви били држани у ропству у Вавилону за време изгнанства.“ Prophets and Kings, 714.

Крај седамдесет година у Вавилону био је праслика 1798. године, а постојали су знаци који су претходили 1798. години и најављивали да је Христов повратак близу.

„Dolazak vojske Kira pred zidine Vavilona bio je za Jevreje znak da se njihovo izbavljenje iz ropstva približava. Više od jednog stoleća pre Kirovog rođenja, Nadahnuće ga je pomenulo po imenu i učinilo da bude zabeleženo stvarno delo koje je trebalo da izvrši zauzevši grad Vavilon iznenada, i pripremajući put za oslobođenje sinova ropstva.“ Istorija proroka i careva, 551.

Kir je takođe predočavao znake koji su prethodili 1798. godini. Istoričari su prilično neodređeni u pogledu vladavine Darija i Kira, ali je Božja Reč jasna. Medo-persijsko carstvo sledilo je Vavilonsko carstvo, a prvi car Medo-Persije bio je Darije, premda je njegov sinovac Kir bio vojskovođa koji je zauzeo Vavilon one noći poslednje Valtasarove gozbe. I Kir i Darije predočavaju vreme kraja sedamdesetogodišnjeg ropstva, što predstavlja vreme kraja 1798. godine, a što takođe predočava vreme kraja 1989. godine.

Време краја у историји Мојсија било је обележено рођењима Арона и Мојсија, у размаку од три године. Та историја је на најсавршенији начин представљала историју Христа, а време краја у тој историји било је обележено рођењем Јована, а шест месеци касније рођењем његовог рођака Исуса. Време краја има две ознаке на путу, а Дарије и Кир обојица означавају крај ропства од седамдесет година, које је представљало крај ропства од хиљаду двеста и шездесет година. Смртоносна рана папској звери 1798. године била је следеће године праћена смрћу онога који је јахао на тој звери и владао над њом. Године 1989. и Реган и Буш старији били су председници.

Kir označava znake koji najavljuju dolazeće vreme kraja, i on označava vreme kraja. On označava umnožavanje znanja i osnaživanje prve poruke kada anđeo silazi, i označava delo koje se tada preuzima u postavljanju temelja, delo zidanja hrama, i dolazak trećeg anđela kada Glasnik zaveta iznenada dođe u svoj hram.

Треће године Кира, цара персијског, откри се ствар Данилу, који се звао Валтасар; и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме ствар, и разумеваше виђење. У те дане ја, Данило, туговах три пуне седмице. Укуснога хлеба не једох, нити месо ни вино уђе у уста моја, нити се уопште помазах, док се не навршише три целе седмице. А двадесет и четвртога дана првога месеца, кад бејаш крај велике реке, која је Хидекел. Данило 10:1–4.

Симболи Кира и Валтасара представљају одређену пророчку историју у последњим данима. Симбол Валтасара нам казује да су људи који су тиме представљени сто четрдесет и четири хиљаде, који су последњи нараштај заветног народа. Они су постављени у пророчку историју представљену Киrom, која представља историју што је претходила 1798. години, и 1989. години, и 11. септембру 2001. године, јер Кир представља сва та прекретничка обележја. Он такође представља разочарање од 18. јула 2020. године, па чак и ускоро долазећи недељни закон у Сједињеним Државама. Кључ за утврђивање где је Данилово

последње виђење пророчки постављено утврђује се ониме што Данило зна.

У првом стиху Данило (Валтасар) има разумевање и „ствари“ и „виђења“. „Ствар“ је хебрејска реч „dabar“, која значи „реч“, и коју Гаврило употребљава да представи виђење „chazon“ о две хиљаде пет стотина и двадесет година („седам времена“). „Виђење“ у првом стиху, које Данило разуме, јесте виђење „march“ о две хиљаде три стотине година. Божји заветни народ последњих дана није разумео „седам времена“ у време свршетка 1989. године. Они нису разумели „седам времена“ све до после 11. септембра 2001. године, стога Данило мора бити у времену пророчног реформног покрета који представља Кир после 11. септембра 2001. године, јер Данило, представљајући завршни пророчки покрет, разуме и „ствар“ и „виђење“.

Данило је приказан као онај који се налази у раздобљу жалости од двадесет и једног дана. „У те дане“ жалости Данило је дошао до разумевања „ствари“, а такође је имао разумевање и „виђења“. Истина представљена „ствари“ била је откривена Данилу у данима жалости. Божји народ је у реформским линијама представљен као онај који „жали“ непосредно пре Поноћног поклича. Та жалост је представљена Мартом и Маријом које жале за Лазаром, непосредно пре Свечаног уласка. Она је била приказана обесхрабрењем после првог разочарања у милеритској историји, како га је изразио Јеремија.

Нађох речи твоје, и поједох их; и реч твоја беше ми радост и весеље срца мога; јер сам назван именом твојим, Господе Боже над војскама. Не седох у збору подсмевача, нити се радовах; сам седох због руке твоје, јер си ме испунио негодовањем. Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да зацели? Хоћеш ли ми ти бити сасвим као лажа, као воде које пресахњују? Јеремија 15:16–18.

Јеремија се није „радовао“, као што су се грађани Содоме и Египта радовали у једанаестом поглављу Откривења, смрти двојице сведока. „Не радовати се“ значи жалити. Валтасарева жалост указује на жалост која је повезана са смрћу двојице сведока. Дана 18. јула 2020. и 3. новембра 2020, двојица сведока истинског протестантског рога и републиканских рогова звери из земље беху убијени на улицама Содоме и Египта, где је и Господ наш био распет. Када је Господ наш био распет, Његови ученици почеше да жале. Та двојица сведока у једанаестом поглављу Откривења беху представљени као Мојсије и Илија.

Постоји пет указивања на Христа као Михаила у Светоме писму: три у књизи пророка Данила, једно у Посланици Јудиној и још једно у књизи Откривења. У десетој глави, коју сада разматрамо, Михаило се помиње двапут, у тринаестом и двадесет првом стиху, а затим поново у дванаестој глави, први стих. Он је поистовећен у Откривењу дванаест, седми стих. У Јудиној посланици Михаило је приказан као онај који васкрсава Мојсија, који је у једанаестој глави Откривења један од сведока који лежи мртав на улици.

Стога ћу вас подсетити, иако сте ово једном знали, како је Господ, пошто је избавио народ из земље египатске, потом погубио оне који не вероваше. И анђеле који не одржаше своје првобитно достојанство, него напустише своје пребивалиште, сачувао је у вечним оковима под мраком за суд великога дана. Као што Содом и Гомор, и околни

градови, који се на исти начин предадоше блуду и пођоше за туђим телом, стоје за пример, подносећи казну вечнога огња. Тако и ови нечисти сањари скврне тело, презиру власт и хуле на достојанства. А Михаило арханђео, кад се, препирући се с ђаволом, спорише око Мојсијева тела, не усуди се да против њега изнесе погрдну осуду, него рече: Господ нека ти запрети. Јуда 5–9.

У посланици Јудиној, у контексту и Содоме и Египта, који представља велики град где су Мојсије и Илија погубљени у једанаестој глави Откривења, Христос, представљен Михаилом, васкрсава тело Мојсијево. Мојсије и Илија били су мртви три и по симболична дана у једанаестој глави Откривења, а дани жалости за Валтасаром окончавају се када Михаило силази с неба. Ред на ред, Десета глава Данилова, стихови један до четири, поистовећују раздобље жалости које се завршава када Михаило васкрсава два сведока.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Отац је изабрао Мојсија и Илију да буду његови весници Христу, да га прославе светлошћу Неба и да с Њим разговарају о Његовој предстојећој агонији, јер су живели на земљи као људи; искусили су људску тугу и страдање и могли су саосећати са Исусовим искушењем у Његовом земаљском животу. Илија је, у свом положају пророка Израилју, представљао Христа, и његово дело је, у извесној мери, било слично делу Спаситеља. А Мојсије је, као вођа Израилља, стајао на месту Христа, општећи с Њим и следећи Његова упутства; стога су ова двојица, од свег мноштва које се окупљало око престола Божјег, били најпогоднији да послуже Сину Божјем.“

„Када је Мојсије, разгневиен због неверовања синова Израилевих, у гневу ударио у стену и дао им воду за којом су вапили, приписао је славу себи; јер му је ум био толико обузет незахвалношћу и непокорношћу Израилља да није одао част Богу нити узвисио његово име, вршећи дело које му је Он заповедио да учини. План Свемогућег био је да синове Израилеве често доводи у теснаце, а затим да их, у њиховој великој нужди, избавља својом силом, да би препознали његово нарочито старање за њих и прославили његово име. Али Мојсије је, попустивши природним побудама свога срца, присвојио себи част која припада Богу, пао под власт Сотоне и било му је забрањено да уђе у обећану земљу. Да је Мојсије остао постојан, Господ би га увео у обећану земљу, а затим би га узнео на Небо, а да не види смрти.“

„Као што је било, Мојсије је прошао кроз смрт, али је Син Божји сишао с Неба и васкрсао га пре него што је његово тело видело трулеж. Премда се Сотона спорио с Михаилом око тела Мојсијевог и полагао право на њега као на свој законити плен, није могао надвладати Сина Божјег, те је Мојсије, са васкрслим и прослављеним телом, био узнет у дворе Неба, и сада је био један од оне уважене двојице, које је Отац овластио да служе Његовом Сину.

„Допустивши да их сан тако савлада, ученици су пропустили разговор између небеских весника и прослављеног Искупитеља. Али када се изненада пробуде из дубоког сна и угледају узвишено виђење пред собом, испуњавају се усхићењем и страхопоштовањем. Док посматрају блистави лик свога љубљеног Учитеља, принуђени су да заклоне очи

рукама, јер иначе не могу поднети неисказану славу која обавија Његову личност и која зрачи сноповима светлости као сунце. За кратко време ученици гледају свога Господа прослављеног и узвишеног пред својим очима, и почаствованог од стране блиставих бића која препознају као оне који уживају Божју наклоност.“ The Spirit of Prophecy, volume 2, 329, 330.